

Forlæng Den Nye Silkevej til Mellemøsten og Afrika. Tale af Helga Zepp-LaRouche på EIR-seminar i Frankfurt, 23. marts 2016

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak, og velkommen til. Alt imens dette seminar er helliget løsninger til verdens presserende problemer, kræver de dramatiske begivenheder naturligvis at jeg kommenterer dem. Og idet jeg berører disse forskellige eksistentielle trusler mod vor civilisation, ønsker jeg blot at sige, at løsningerne er indenfor rækkevidde, og afhænger helt og holdent af vore handlinger. Så dette er ikke noget akademisk seminar, men et udkald til virkeligt at gå over til at implementere, hvad vi vil præsentere i løbet af eftermiddagen.

Jeg tænker, at man nu kan sige, at vi har en eksistentiel civilisationskrise. Hvis man ser på alle de forskellige kriseramte områder, og de forskellige temaer – flygtningekrisen, den finansielle krise, krigsfaren, og – i det mindste i den transatlantiske verden – kulturelle kriser, kan man faktisk sige, at vor menneskelige art bliver prøvet: Er vi moralsk egnet til at overleve? Er vi intellektuelt i stand til at forstå, og gribe, de løsninger, der eksisterer? Eller er vi dømt til at fortsætte den nuværende kurs, der styrer mod katastrofe.

Nu er det helt åbenbart vigtigt at korrigere nogle udlægninger af, hvordan visse udviklingsforløb bliver præsenteret for offentligheden. Og lad mig blot kort berøre, hvad der skete i Bruxelles i går, og som klart vedrører enhver – truslen fra terrorisme – hvilken nu præsenteres af de officielle regeringer, som at vi er nødt til at opgive datasikkerhed, at vi må have mere centralisering, at vi må opgiver friheder. Og jeg vil modsætte mig dette med henvisning til, at da angrebet på Charlie Hebdo fandt sted for godt et år siden i Paris, sagde tidligere formand for det amerikanske senats 9/11 kommission Sen. Bob Graham [D-FL], at hvis de famøse klassificerede 28 sider vedrørende Saudi Arabiens rolle i det oprindelige september 11.-angreb var blevet offentliggjort, ville Charlie Hebdo terrorangrebet ikke være sket.

Nu er det klart, at man ikke kan diskutere truslen om terror, og hvad der skete i Bruxelles, uden at se på Saudi Arabien og Qatars rolle i at understøtte Wahhabi Salafisme; og naturligvis det faktum, at Tyrkiet – helt frem til i dag -, køber olie af ISIS, og støtter ISIS med våben og udstyr. Talskvinde for det russiske udenrigsministerium, Maria Zakharova, sagde netop i går, at dobbeltmoralen hvad angår terrorisme må høre op. At man ikke kan støtte terrorisme i den ene del af verden, og så ikke forvente, at den dukker op på andre dele af planeten. For nu bare at give jer et eksempel, d. 15. marts, for et par dagen siden, bombede koalitionen ledet af Saudi Arabien en markedsplads i Mustaba, i det nordlige Yemen, hvilket forårsagede, at 120 mennesker blev dræbt, heraf 20 børn, og 80 blev såret, og dette blev ikke nævnt med et eneste ord i de vestlige medier. Disse ofre er ligeså meget mennesker, som ofrene i Bruxelles.

I lyset af hvad jeg lige sagde, er også det faktum, at EU lægger alle sine æg i aftalen med Tyrkiet om at løse flygtningekrisen, totalt latterligt. Selv de neokonservative Eric Edelman og Morton Abramowitz, begge tidligere amerikanske ambassadører i Tyrkiet, sagde, at Erdogan-regeringen ikke fungerer, at det er et autoritært regime, der er ved at kollapse økonomisk, og som fører borgerkrig mod deres egen befolkning, nemlig Kurderne.

Så hvis EU derfor siger, at vi er nødt til at løse flygtningekrisen gennem en aftale med denne regering, mens FN højkommisæren allerede har sagt, at den massedeportation af flygtninge, der nu foregår, fra Grækenland til Tyrkiet er ulovlig. Og at det desuden ikke fungerer, idet der på førstedagen efter at denne aftale trådte i kraft, landede 1662 flygtninge i Grækenland, der søgte nye ruter, nye øer og især [den syriske] befolkning af flygtningene er meget bange for at blive sendt tilbage i armene på ISIS.

Nu har FN's Menneskerettighedskommission samt Læger uden Grænser stoppet deres arbejde med flygtningene i protest, fordi de siger at det er uholdbart, og at det ikke fungerer. FN's Menneskerettighedskommission sagde også, at de såkaldte 'hotspots', der ifølge EU antages at løse flygtningekriser, er blevet gjort til detentionslejre. Familier har ikke tilladelse til at forlade deres indkvartering, der *de facto* er blevet gjort til fængsler.

'United Left' i Spanien forfølger en kriminel retssag imod premierminister Rajoy på grund af hans forsvar af EU-Tyrkiet aftalen, idet man siger, at dette er en undladelse af at hjælpe, dette er deportation af mennesker, der har ret til, i det mindste, et check af, om de har ret til asyl, og dem

kan man ikke bare sådan deportere.

Andre medier, som dem i Ungarn, der er under angreb af EU, siger, "hvad skete der med de humanistiske rettigheder og værdier i den Europæiske Union?"

Vores præsident Joachim Gauck for indeværende på tur til Kina, hvorunder han bringer overtrædelser af menneskerettigheder i Kina op. Hvis det ikke var så tragisk for folk, der er ofre for EU's politik, ville det være en farce.

Lad mig om Kina blot sige dette: Som svar på anklager om krænkelse af menneskerettigheder udsendte Kina deres egen rapport om overtrædelse af menneskerettigheder i USA, som går ind i fortsatte krige i Mellemøsten baseret på løgne og dræber med droner, og siger, at det i lyset af alt dette er latterligt, at USA stadig spiller rollen som dommer i menneskerettighedssager.

Omvendt har Kina løftet 900 millioner mennesker ud af fattigdom. I mine øjne har de gjort mere for menneskerettigheder end nogen som helst, der anklager dem for krænkelse af menneskerettigheder. Fordi hvis man ser på EU og USA, stiger andelen af fattige mennesker hele tiden; i USA er tallet 50 millioner og stigende; og et element af den nye femårsplan for Kina er at lindre fattigdommen – for Kinas vedkommende i år 2020, og verdensomspændende i år 2025.

Så derfor, har man brug for at anlægge et andet synspunkt, end hvad, der præsenteres af medierne.

Lad os nu se på et andet "spin" og stor løgn: Der er den store historie om, at Kina skulle være ansvarlig for den finansielle turbulens i markederne, at den kinesiske økonomi skulle være ved at kollapse, at

den Nye Silkevej er ved at 'floppe'. Se på situationen i Europa: ECB-chefen Mario Draghi satte ikke alene rentesatsen ned til 0, – endda negativ rentesats for banker, der ønsker at parkere penge i ECB; men han taler nu åbent om "helikopter penge." Som I ved, betyder "helikopter penge" at kaste penge ud af helikoptere for at oversvømme markedet med likviditet. Og selv Otmar Issing, der så vidt jeg ved er en trofast monetarist, den tidligere cheføkonom for ECB, sagde "dette er en ødelæggende idé; en centralbank, der giver penge ud gratis, er næppe i stand til nogensinde at genvinde kontrollen over markederne. Dette er total mental uorden."

Heldigvis er redningsbåden for den synkende Titanic – den europæiske og amerikanske økonomi – allerede til stede, i form af tilbuddet fra Kina om den Nye Silkevej: "Ét bælte, én vej" – politikken. Denne blev fremlagt af Xi Jinping for to år siden i Kasakhstan, og har siden da taget en dramatisk udvikling. Der er nu over 70 nationer, der har udtrykt konkret interesser i at samarbejde med Silkevejen, og over 30 lande har underskrevet meget konkrete aftaler om mange, mange projekter.

Den Nye Silkevej, som Schiller Institutet har ført kampagne for igennem 25 år som vores svar på Sovjetunionens kollaps, er en komplet anderledes model. Den er baseret på, hvad præsiden Xi Jinping kalder "win-win" politik: at lande samarbejder om fælles projekter på basis af indbyrdes interesse, komplet respekt for andre landes suverænitet. Naturligvis forfølger Kina det i sin egen interesse, men tilvejebringer så hvad der også er i de deltagende landes interesse.

Nu sagde Udenrigsminister Wang Yi fornyligt, at "den Nye Silkevej er Kinas idé, men at den skaber

muligheder for hele verden." Og det er afgjort den nye model for relationer mellem alle lande. For indværende går den kinesiske intra-asiatiske handel frem med høje vækstrater. Imidlertid lider relationerne med Europa og USA, ikke på grund af Kina, men på grund af den økonomiske og finansielle tumult indenfor EU og USA. Men det kinesiske lederskabs respons herpå er, at vende krisen til en mulighed ved at fremme den interne kinesiske økonomi til det næste kvalitative spring gennem innovation og skabelse af nye industrier samt opgradering af det teknologiske niveau af arbejdsstyrken, og ved den nyligt afsluttede Nationale Folkekongres, hvor man præsenterede den 13. femårsplan, brugte premierminister Li Keqiang ordet "innovation" 61 gange i hans tale. Han sagde, at hans sigte er at vende Kina fra at være en kvantitets-forhandler til at være en kvalitets-forhandler, grundlæggende at gøre Kina til en videns-intensiv økonomi. Og hvis man for eksempel ser på et af kinesernes eksport-flagskibe, dets højhastighedstog, har Kina bygget 125 km. normal jernbane, men omkring 20.000 km. hurtigtog. De ønsker at have 50.000 km hurtigtog i år 2025, og vil forbinde hver større by i Kina med hurtigtogs-systemet.

Jeg kan fortælle jer, at jeg rejste med hurtigtog på forskellige måder i Kina: Disse tog kører med omtrent 310 km/timen, de løber meget jævnt, de ryster ikke, man hører ingenting. Det er en excellent teknologi, og det er et af Kinas eksport-flagskibe.

Så konceptet med bygningen af Ét bælte, én vej, hvilket i Asien også kaldes den "asiatiske konnektivitet" er særdeles meget attraktivt. Det betyder grundlæggende særdeles høj teknologi. Wu Ji,

som er direktør for CAS – det Nationale Rum Videnskabs Center, har netop sagt "rumvidenskab er uadskilleligt fra Kina innovationsdrevne udvikling. Hvis Kina ønsker at være en stærk global nation, må det ikke alene forfølge sine egne umiddelbare interesser, det må også bidrage til menneskeheden. Kun på denne måde kan Kina opnå virkelig respekt i verden."

Hvor avanceret det kinesiske rumprogram er, kan man for eksempel se af det faktum, Kinas næste månemission til næste år vil gå til bagsiden af månen, hvilket betyder at landingsfartøjer og månebiler vil lande der, hvilket aldrig har været gjort før. Og bagsiden af månen vil give et nyt vindue til rummet, fordi man der, fri for udstråling og støj fra Jorden, på en meget konkret måde kan udvikle en langt bedre forståelse af, hvad der foregår i det nære univers.

Kina gør alt rigtigt nu – jeg siger ikke alt, men mange, mange ting gør de rigtigt ved simpelthen at gøre, hvad Tyskland plejede at gøre, da Tyskland gik fremad. Shang Fulin, formanden for den Kinesiske Bankreguleringskommission sagde ved en bestemt lejlighed fornylig, at Kina fra nu af vil beskatte spekulative pengetransaktioner med, hvad man her ville kalde, en "Tobin skat"; man vil fremme små og mellemstore industrier; man vil fremme, at sparebanker yder kredit til disse småindustrier, hvilket er hvad den tyske Mittelstand plejede at være, og hvilket gjorde Tyskland velhavende. Og "grundlæggende er det topprioriteten for den finansielle sektor, at støtte udviklingen af realøkonomien", sagde Li Keqiang videre. Det set i forhold til, og det er nu mine egne ord, Mario Draghi's trykning af penge alene for spekulative

formål.

Nu, for bare to uger, eller 10 dage, siden, kom jeg tilbage efter en stor konference i New Delhi. Det var Raisina Dialogen, der nu overgår til at blive en årlig konference organiseret af den indiske regering, og der, kan jeg forsikre for, ønskede mange af talerne fra asiatiske lande, fungerende udenrigsministre, tidligere præsidenter, ledere af førende institutioner, alle ønskede de integration med Ét bælte, én vej – politikken, fordi de har indset, hvad den Nye Silkevej betyder for lande som Sri Lanka, Bangladesh, Nepal, Bhutan, Afghanistan, at det indebærer, at de kan importere den kinesiske model for økonomisk udvikling, og gentage hvad Kina har gjort, med den rivende økonomiske udvikling, de har gennemgået i de seneste 40 år, i særdeleshed i de sidste 25 år.

Schiller Instituttet foreslog allerede for nogle år siden, nemlig i 2012, at den eneste måde hvorpå man stopper terrorisme, og nu i de seneste år, hvorpå man stopper flygtningekrisen, er ved at bringe udvikling til Sydvestasien, til Afrika. Fordi kun hvis man har et omfattende udviklingsprogram for de lande, der er blevet destrueret af krig eller mangel på udvikling, som det er tilfældet i Afrika, kun hvis metoden med den Nye Silkevej tages i anvendelse for Mellempøsten og for Afrika, kan disse problemer løses. Og dette er nu på bordet.

Jeg tror, at med besøget af præsident Xi Jinping i Teheran for fire eller fem uger siden, hvor han præsenterede den Nye Silkevej. Kort efter hans besøg ankom det første Silkevejstog fra Yiwu, i Kina, til Teheran med 32 containere, tror jeg og Xi Jinping sagde, at den Nye Silkevej er et koncept, der kan udvides til at omfatte hele den Sydvestasiatiske

region. Irans præsident Rouhani sagde umiddelbart, at Iran ønsker et samarbejde. Ved denne konference i New Dehli, hvor jeg deltog, sagde den tidligere Afghanske præsident Karzai, at Afghanistan må blive et knudepunkt i den Nye Silkevej, og forbinde Asien med Europa, og andre ledende talere var inde på det samme.

Nu vil jeg gerne sige, og I vil også høre om det fra andre talere, jeg antager, at den eneste måde hvorpå vi vil komme ud af kriserne, er ved at vi udvikler Mellemøsten sammen med Rusland, Kina, Indien, Iran, Ægypten og andre lande i regionen, og at vi får Tyskland, Frankrig, Italien, USA og alle andre lande til at samarbejde i, hvad jeg ville kalde for, en "Marshall-plan – Silkevejs-perspektiv for Mellemøsten og Afrika." Jeg nævner alene "Marshall-plan", ikke fordi det er ment som et koldkrigs-instrument, som Marshall-planen egentlig var, men fordi det minder folk i Europa om, at man kan rekonstruere lande, der er blevet ødelagt af krig, med økonomisk udvikling, og at det er den eneste måde, hvorpå vi kan standse flygtningekrisen. Fordi kun hvis man giver folk tilskyndelse til at genopbygge deres egne hjemlande, og man giver unge mennesker et perspektiv af håb – om at blive læge, videnskabsmand, lærer, – at man kan udtørre kilderne til terrorisme. Og det er en konkret plan, som nu er på bordet. Og enten får vi europæiske institutioner til at gå med på dette initiativ, eller også knuser vi ind i væggen.

Så dette var, hvad jeg til at begynde med, ønskede at sige.